

Jaz ljubim...

Jaz ljubim drobne ptičice,
Kadar v pomladni čas
Divne svoje pesmice
Zapojó na glas...

Jaz ljubim zlato solnčece
To čisto, božje oko,
Kadar zjutraj pogleda me
Molitve iz srca mi privró.

Jaz ljubim te bele stezice,
Ki križajo se čez polje:
Po njih v prelepi haljici
Radost mi prihaja v srce.

Jaz ljubim jasno, skrivnostno noč,
Kraljico nešteti zvezdá,
Kadar mi v mehki posteljci
Sanje v uho šepeta...

A bolj kakor drobne ptičice
Solnce, stezice in noč —
Ljubim svojo rojstveno vas
In slemena ubožnih koč!

In kakor ljubim rojstveno vas
In ljubim slovenski rod —
Takó svoj jezik ljubim brez mej,
Na tujem, doma in povsod!

Vneslav.

Zima na begu.

Na vrhove gozdnih znancev
Trudna zima tiho seda,
In v meglice se zakriva,
Da je solnce ne zagleda...
Zraven toži, ostro toži:
Kdor bi hodil v moji koži,
Davno bi že legel v grob...

Pravijo mi „sitna starka“,
Kličejo me „suhobradka“,
Ko so vendar moja lica
Toli lepa, toli gladka!
Mlada Vesna nima takih
In poletje ne enakih,
Ali kaj šele jesen!

Oj, ve smreke, vdane smreke,
Oj, vi bori, drzni bori,
Oj, ve jelke, silne jelke,
In ves gozd moj, daj, govóri:
Kdo krasneje in čisteje
S cvetjem vam posiplje veje,
Kakor jaz, le jaz, le jaz?!

In še tega naj ne zabim!
Včeraj zjutraj tam na gričku
S tira so sani mu stekle
Nagajivemu fantičku.
Roko bi si zlomil lahko,
Da v naročje nisem mehko
Jaz sprejela ga takoj.

A hvaležnosti nobene!
Le kali pod snegom vejo,
Ribice pod ledom znajo:
Zime karati ne smejo.
Smilim se jim, ko jokaje
Teči moram v druge kraje,
Prosijo me: pridí spet!

Silvin Sardenko.

